

Foarte mulți credincioși își imaginează persecuția creștinilor drept o luptă frontală, în care statul ia cu asalt bisericile, omoară credincioșii, spânzură preoții și interzice slujbele religioase. Nu este neapărat exclus acest scenariu, iar episoadele sângeroase din Revoluția Franceză, debutul comunismului rusesc sau războiul contra catolicilor din [democrația mexicană](#), dau substanță unor aprehensiuni eshatologice. Însă pentru stat strategia ar fi pierzătoare pe termen lung deoarece “sângele martirilor este sămânța creștinismului”. Drept pentru care, în bună tradiție gramsciană, mult mai eficient în războiul vizibil contra ortodocșilor a fost, este și va fi încercarea de subminare din interior a Bisericii. Un patriarh ca

[Serghe](#)

, ca să cităm un exemplu celebru, face mai mult rău decât 1000 de buldozere.

Pare că exact aceasta a fost gândirea din spatele discuțiilor pe marginea noului buget, alocat cultelor. După un val de entuziasm demolator, Guvernul a revenit la mintea cea de pe urmă a subversiunii și a decis să lase deschisă poarta finanțărilor, bineînțeles, “în funcție de posibilități”. Dependența financiară a BOR se va traduce, după acest transparent episod de șantaj, probabil, în mai multe genuflexiuni în fața puterii, prilej pentru brigăzile de ateism să denunțe colaboraționismul, iar pentru Biserică să aibă parte de oameni din ce în ce în mai puțin vrednici. Corul de fluierături ateiste arată, din fericire, nivelul precar pe care îl au agenții schimbării de la noi. Pentru că, dacă s-ar fi priceput să facă rău cu adevărat, aceștia ar fi aplaudat palinodia guvernului și chiar ar fi încurajat o majorare substanțială.

Însă nu de brigăzile secularismului trebuie să ne temem noi, ci de “intelectualii îmbisericiți” și de acei ierarhi care prin orice mijloace nu recomandă altceva decât “modernizarea” Ortodoxiei, adică acceptarea cu toate consecințele a ereziei ecumeniste, relativizarea dogmelor, [relativizarea morală](#)

“ce ne interesează pe Noi cum se distrează tinerii?! Hristos nu a judecat, ci a vindecat. Tinerețea e frumoasă și păcatele ei se iartă”, distrugerea slujbelor, mutilarea tehnologică și artistică a bisericilor.

După tristul evenimentul de la Colectiv și demonstrațiile de stradă, mai multe opinii avizate ale unor oameni de bine, ortodocși după propriile declarații, au reclamat o inadecvare a BOR și un deficit modernist, pe lângă probleme de comunicare justificate.

În opinia progresiviștilor, principalul obiectiv pe care Biserica Ortodoxă trebuie să îl atingă în perioada următoare este renunțarea la [“habotnicie” și “ultraconservatorism”](#) (două nume de cod standard în limajul orwellian pentru Tradiție).

Însă problema principală, firească, de altfel, e că acești cenzori ai BOR nu se vor remarca niciodată atunci când ierarhia trebuie criticată cu adevărat. Nu veți auzi niciodată un strigăt de protest când un episcop [se va împărtăși cu catolicii sau va recomanda Scientologia](#). Nu veți găsi vreun articol indignat când Patriarhia practică dezinvolt Săptămâna Rugăciunii împreună (cu ereticii), în dispreț față de Sfintele Canoane și față de Părinți. Nimeni nu se va scandaliza când BOR ignoră Sinoadele Ecumenice și acceptă monofizitismul. Nimeni nu va avea ceva de obiectat când BOR îi primește fără botez pe unitarieni (cei care neagă Sfânta Treime). Nimeni nu va spune un cuvânt rău legat de participarea BOR în Consiliul Mondial al Bisericilor și la “slujbe” comune cu practicanți voodoo, șamani și alți vrăjitori. Nimeni nu se va supăra când bisericile încep să arate ca niște

[ozn-uri](#)

. Toate aceste detalii insignifiante fac deliciul doar al unor talibani ortodocși și ignoră “provocările globale ale secolului XXI”.

Cuvintele de ordine astăzi sunt deschidere, toleranță și apofatism. Deschidere în fața noului și a “alterității”, toleranță pentru intolerabil, apofatism, deoarece nu ne putem pune noi în locul lui Dumnezeu să știm ce e bine, ce e rău, ce e adevărat și ce nu e.

“Creștinii de toate confesiunile trebuie să iasă din căminul lor religios și să se îndrepte spre ceilalți, spre cei care sunt altfel, spre cei care au o istorie, cultură și spiritualitate diferită”, spunea elegant Patriarhul Daniel, reluând parcă nemuritoare și mult mai frustele cuvinte ale Patriarhului Ecumenic Athenagoras, de acum mulți ani. “Ne aflăm în greșală și păcat dacă noi credem că Ortodoxia a aterizat din rai și celelalte dogme (citește religii – n.n.) sunt nevrednice. 300 de milioane de oameni au ales Islamul ca o cale spre Dumnezeu și alte câteva sute de milioane sunt protestanți, catolici și budiști”

Suntem în lumea lui “anything goes”, dar nu trebuie să facem iluzii legate de bonomia relativismului. Nu chiar orice dogmă și credință va fi tolerată și, după cum relevă destul de clar istoria mișcărilor tradiționaliste, nu există dușman mai aprig pentru avocații modernismului și implicit ai distrugerii religioase decât aderența la acea “credință care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna”.

Adevăratul și singurul păcat constă acum în a crede că Ortodoxia este credința adevărată. Așa că se lucrează de zor la persecuția și cenzura acelor care nu se încolonează cumiți spre slujbele ecumenice ale Consiliului Mondial al Bisericilor (o instituție concepută imaculat de gândirea lui [John D. Rockefeller JR](#) .), în conformitate cu declarația comună semnată la New Delhi, în 1961: “considerăm că în dorința de a crea o Biserică Unică și Universală trebuie acompaniată fără greșală de distrugerea și demolarea anumitor forme tradiționale, demodate de cult”.

După cum remarca Părintele Peter Heers, ecumenismul nu înseamnă că bisericile se vor închide, ci doar că slujbele vor deveni insignifiante pentru credincioși și vom fi în comuniune cu toții în satul global. Dar pentru asta, Tradiția trebuie pusă la pământ.